

דברי הכפר

מילים: שלמה כישור **אם קצת עצוב**

אם קצת עצוב בנשמה, אין מצב-רוח,
אז בוא אלי ואזמר עוד משיריי.
הלב שואל ומבקש מעט לנוח
ויש לי שיר שמנחם כאן בכליי.
כל הצלילים הנישאים יביאו כוח
שוב להמשיך להיאבק עד בלי די.

אם כואב עוד, אם עצוב עוד,
בוא אלי לשמוע שיר.
עם הזמר תינחם עוד
ותשוב להיות צעיר.
אם כואב עוד, אם עצוב עוד,
בוא אלי לשמוע שיר.

את החיים המאושרים צריך לקחת,
איש לא יתן לך אותם במתנה
וכל שעה שמתחילה וכבר בורחת,
לא תחזור שוב לעולם באף שנה.
אז בוא אלי ונזמר עוד שיר ביחד
וכך נמשיך עם שירים ומנגינה.

אם כואב עוד... בוא אלי לשמוע שיר.

גיליון מס' 2464 * א' באב תשע"ה * 17 ביולי 2015
כפר הנשיא * עלון פנימי

עורכת: שושנה שרקיי / sachlav@kfar-hanassi.org.il

ימי הולדת

מזל-טוב

24/7 ישי אנגלסברג
25/7 ג'ויס אב - 80
ליאורה עתיר
אלדד קולינס
הרי ניר
קרין עמר-איילון
מיה דבולט-קורנברג
יפתח אנגלסברג (נכד)

19/7 דורון כהן
נס שוורצבורד
20/7 לירז זיו (נכדה - אלמן)
21/7 עדנה קולינס
מיכי נוי
דניאל איסטון (נכד)
22/7 אחינעם סינה (נכדה)
ליה הירס (נכדה אב)
23/7 נעה מעין
מיה בן-חנוך
אליה טל (נכדה בילגורי)

ימי נישואין

23/7 גלית ומיכה זיו
24/7 שיפי ואביב מתתיה

נזכור

כג	בתמוז תשל"ג	23.7.73	אריה ברך
כד	בתמוז תש"מ	8.7.80	מר קורט גרונברג
כד	בתמוז תשע"ב	14.7.12	נעמי וגנר
כה	בתמוז תשס"ה	1.8.05	רומן ראובנוב
כה	בתמוז תשס"ו	21.7.06	משה בן-חיים
כח	בתמוז תשנ"ח	22.7.98	פם מנדזיגורסקי

יצף וארון הקודש

פרק ראשון. השנה היא 1931 ובדויסבורג חווה ואמיל פרנק מתכוננים לחתונתם. אבל לפני שהם נישאים, הם נוסעים לאסן, ל ROBA HAUS כדי לרכוש רהיטים לביתם החדש. למה באסן? כי שם יש את מפעל הרהיטים המפורסם של משפחת רוזנדל.

עוברות 8 שנים, חג המולד ובינואר '39, הרמן ואליזבת, הוריה של יעל מחליטים, שחייבים להוציא אותה מגרמניה המסוכנת ומפקידים אותה בידיו של הצדיק, דר. קליבנסקי, אותו מנהל בית ספר מקולון שהציל מאות ילדים ברכבות הקינדר-טרנספורט לאנגליה.

יוני '39, חצי שנה אחרי, לא רחוק משם עולה תומאס ברמן על רכבת הקינדר-טרנספורט הצ'כית והוא בידיו הנאמנות של צדיק נוסף, ניקולאס ווינטון, שעזב קריירה מבטיחה בלונדון כדי להציל את ילדי צ'כיה.

בזמן שיעל וטומי מסתגלים למציאות החדשה בארץ זרה, ללא שפה ומשפחה, עולים על רכבת אחרונה בדואיסבורג, משפחת פרנק הצעירה, ב-29 לאוגוסט במנוסתם לאנגליה הבטוחה. לא לפני שהם אורזים את הרהיטים שרכשו אצל משפחת רוזנדל במכולה שגם היא בדרכה אל החופש.

פרק שני. המלחמה תמה, הצלקות טריים ואובדן היקרים חרוט עמוק. דר. קליבנסקי שלא נטש את תלמידיו, הרב מנס נוימרק אביה של חוה פרנק שנשאר עם הקהילה בדויסבורג, והוריו של טומי ברמן שאיבדו הכל ברונוב הצ'כית. כולם נספו במחנות ההשמדה. יהי זיכרם ברוך.

השנים חולפות, בינתיים יעל, טומי ומשפחת פרנק מצטרפים לתנועת הבונים. כולם עולים לארץ, כולל אמיל וחווה בעקבות הילדים. טומי בעמיעד, יעל בכפר הנשיא ומשפחת פרנק מתפצלת בין שני הקיבוצים. ומה עם הרהיטים שבינתיים הפכו למיטות? גם הם ב 1965 עולים לארץ ישראל.

פרק השלישי. הדירה בכפר הנשיא צרה מלהכיל את המיטות הרחבות ואמיל מחליט לנסרן. חלקן הופך למיטות והשאר בהפקדה לשליחות מיוחדת. השליחות ממחרת להגיע והיא ארון הקודש הישן שלנו, אותו בנה אמיל פרנק מהמיטות אותן קנה ב ROBA HAUS של משפחת רוזנדל. כאן בכפר הנשיא, קרוב לביתה של יעל, יושב לו ספר תורה בתוך ארון הקודש, מעשי ידיהם של הוריה ז"ל.

עם השנים, שותפים אמיל וג'וני בלימוד פרשת השבוע לילדי בר המצווה של כפר הנשיא וכולם מוציאים ומכניסים את הספר למשכן בארון הקדוש.

במעבר לשנות האלפיים, נכדיה של יעל, ילדי משפחות נמינוב ורוזנקרנץ מצטרפים ללימודי הבר מצוה, לומדים את הטעמים אצל נכדו של הרב נוימרק, המורה של אמיר ודורית, ג'וני. וכולם שרים את פרשת השבוע (בדרך כלל בלק) מספר התורה, ששכן שנים בארון הקדוש שמקורו בבית משפחת רוזנדל באסן.

בשבוע שעבר, הסתיימה לה תקופה. מעגלים נסגרו והתחזקו. לפני שנתיים נהרג טומי ברמן בטיוול בגלפאגוס, ביום רביעי הלך לעולמו הצדיק בגיל 106, ניקולס ווינטון שהציל 669 מילדי יהדות צ'כיה, ובשבת נפרדנו מיעל לוטה רוזנדל. אך אותו ארון קודש שחיבר שלוש משפחות עדיין אתנו, וכולנו נחלוק יחד איתו כבוד ליעל לאחר הלוויה, כשנתכנס במועדון החברים להמשך הטקס. יעל, יהי זכרך ברוך ותנוחי על משכבך בשלום.

רפי פרנק

תמונה של ארון קודש כדוגמא. ש.ש.

לכולכם פה בכפר הנשיא, המקום הנפלא האנושי והביתי

רצינו להודות מעומק ליבנו החם על שפשוט הייתם איתנו לאורך השבוע האחרון.

תודה על ששיתפתם אותנו בסיפורים על אימא, תודה על כל הכיבודים והאוכל, תודה על החום והאהבה שהקפתם אותנו.

אימא הייתה מאושרת להקים את בית כפר הנשיא, לתרום ולהיות שותפה לאורך כל הדרך. לאימא לא היו שום הרהורי חרטה על בואה הנה לגליל ולבנות את הבית.

תודה על הזכות לגדול בבית המיוחד הזה בבית כפר הנשיא.

באהבה

צביה, אילנה, דורון, אורית, דניה, מרגלית וכל משפחת כהן העניפה.

תפילה של אמא מילים: חמוטל בן זאב

רואה רחוק, רואה קדימה
ובתוכי תפילה עתיקה
והיא זכה, תפילה של אמא
שקטה ועמוקה

ילדי שלי, שלוחה אליך
ברכת הגנה ושפע אור
המלאכים שומרים עליך
מלפנים ומאחור

אכסה אותך בחום
בשמיכה של הגנות
בעיניך בני התום
דרכך רואה תמונות
מכאן אני שולחת אור ואהבה.....

תודה!!

קצת קשה למצוא את המילים הנכונות – אך **ברצוננו לאמר תודה!**

שבועות לא קלים עברנו – שבסופם נפרדנו לצערנו מאמא/סבתא יעל. אותם שבועות הראו לנו את הרוח היפה של **החברה** בקיבוץ.

בראש ובראשונה ברצוננו לאמר תודה ליוחאי שהיה שם בכל עת ונענה לכל בקשה/שאלה שלנו.

יוחאי לדעתי הוא האדם הנכון במקום הנכון ועם הלב הנכון!!

בהמשך יש כל כך הרבה אנשים טובים באמצע הדרך...

תחילה כמובן, צוות המרפאה שבמשך שנים מלווה אותנו ואת אמא.

ובנוסף, לכל בעלי התפקידים החל מאגף הרווחה, המפגש, הנהגים השונים וכל מי שיכול היה, והיה חלק מחייה של אמא בשנים האחרונות, נתן מזמנו, תמך, התעניין והתאמץ על-מנת להקל עלינו ועליה את התקופה הקשה.

לך לבנה – יש לנו פינה חמה בלב!!

מאד קל להתלונן, להתרגז, ולהבליט את הקושי הכעסים ואי ההבנות – שמתגמדים ברגעים של משבר.

ראינו את פני החברה בכפר הנשיא במלוא עוצמתה: תומכת דואגת אכפתניקית – אותה חברה שאמא אהבה עד יומה האחרון.

בשמי ובשם כל המשפחה המורחבת רצינו שוב לאמר

תודה

דורית נמנוב רוזנקרנץ

תפילה של אמא

מילים: חמוטל בן זאב

אכסה אותך בחום
בשמיכה של הגנות
בעיניך בני התום
דרכך רואה תמונות.....

חג המשק

24/7/2015 יום שישי

בשעה 20:00 על הדשא של האמפיתאטרון

מופע רב גילאי תוצרת בית,
הפנינג בבריקה, כיבוד,
מתנפחים, שולחנות משחק,

Bubble Ball בחסות עידו גרשמן

25/7/2015 יום שבת

11:00-13:00 במועדון

יריד חשיפה לאמני ויוצרי הכפר

מכירה במקום

ניתן לפנות לרג'י להקמת דוכן

בית צריך בן-אדם

"בית צריך בן-אדם", (א-שטיב דארף הובן א-מנטש) היתה אומרת סבתא שלי בחייה. וכמו עוד הרבה דברים אחרים, שסבתא שלי היתה אומרת בילדותי לעצמה וקצת גם לי, עם חלוף השנים אני מבינה יותר ויותר את מהות ומשמעות המשפטים שלה. הם היו נאמרים ביידיש, מתורגמים לעברית, והיו גם כאלה שהביאה מהשפה הערבית. סבתי להזכירם היתה בת ירושליים, בזמן התורכים, לפני הגיעה לאם המושבות לראש פינה.

היום, באחד מטיולי הקצרים לאורך המדרכת, נכנסתי לבית ווטיק שתמיד אהבתי, שנראה היה שתושביו הזמניים עזבו.

חיפשתי לי קצת צל ומנוחה קצרה. ואולי נוסטלגיה.

סביב הבית מסודר ונקי. על המרפסת נותרה נדנדה ריקה, שהניחו עליה שתי כריות להזכירה שגם לה היו ימים אחרים. ניתן לראות בפירוש שהדיירים הצעירים הזמניים, סגרו את הבית בצורה מסודרת והלכו.

ואני נזכרתי איך פעם, לא כל כך מזמן, היה שם המון דשא ירוק סביב הבית הזה. היתה שם גינת פרחים תמידית, כל עונה עם הצבעים של פרחים משלה. והיו מפוזרים בין הפרחים, כלי חרסינה יפים, גם כאלה שכיסו מכסה של ביוב להסתירו וליפותו. וכלי קרמיקה צבעוניים. עציצים מיוחדים שתמיד פרחו. היה בא לשם גן שנשכר לטפל בגינה שתפרח תמיד.

והיתה שם אהבה גדולה בין קירות הבית הזה, שנמשכה המון שנים, וילדים ונכדים ונינים שביקרו. אני הייתי באה לעיתים לשמוע על הקשר, לראות את האהבה במו עיניי, ואת הנתינה הגדולה והכבוד ההדדי. בית. משפחה.

עמדתי על המרפסת היתומה, הגינה שהתייבשה כבר מזמן, הקירות העזובים. הדלת הסגורה. מכסה הביוב החשוף. ומכוניות שהרשו לעצמן לחנות על האין דשא מול פתח הבית.

וכאב לי נורא. בני חלוף אנחנו.

בית צריך בן-אדם. שיאהב, שיטפח, שייתן לו אויר בחלונות, שיפתח עבורו את הדלתות ויקשט לו את הקירות.

גם בית יש לו נשמה. והבית שראיתי הבוקר עזוב.

שושנה שרק

ארוחה מהלך- נתינה וקבלה.

פרוייקט ארוחה מהלב הוקם על ידי עינת דסקל (בת משק) מזה כשש שנים בחן ואהבה.

בפרוייקט זה היולדת מקבלת שלוש פעמים בשבוע אוכל ביתי עד הבית, לפי רשימה מסודרת ותאום מראש, כחודש ימים.

משיחות עם מקבלות הארוחות יש שביעות רצון ותחושת לכידות ושייכות לקהילה בעקבות השתתפות בפרוייקט.

היום מרכזות את הפרוייקט רוזיטל דיין (נרחבה) ודנה במנולקר.

ישנם משפחות שלוקחות חלק בבישול תקופה ארוכה.

בשל ריבוי הלידות, ברוך ה', אנו מעוניינות להרחיב את הרשימה לצרף אנשים נוספים ומשפחות, אפילו לארוחה חד פעמית ליולדת אחת.

לפרטים אנא פנו לרוזיטל: 050-6480411

דנה: 050-7735105

מחמט את הלב לנת ולקבל.

טורניר שח מהיר (הפיץ) צ"ע רומן

שחקני שחמט, חברים של שחקנים וחברים של חברים, מוזמנים למועדון ביום חמישי ה 30 יולי, בשעה 20:00 לערב שחמט.

מדובר בטורניר השנתי לשח בליץ מהיר על שם רומן.

לכל שחקן יוקצו עשר דקות בלבד למשחק, כך שצפויים מאבקים מעניינים ומפתיעים!

מחכים לכם.

זהר וארז

(המשתתפים מתבקשים להביא לוחות ושעונים. אין צורך בהרשמה מוקדמת)

FC כפר הנשיא - חסיבת סיום

ז'אנר 2014-2015

אנו חוגגים היום יום הולדת שני לבית הספר לכדורגל FC כפר הנשיא. לאורך השנתיים האחרונות, למדתי הלכה למעשה, את הדבר העצום הזה שנקרא לתת ולקבל. ברמה האישית, השתדלתי לתת את כל כולי. ואם זו התמורה שקיבלתי, הרי שזכיתי. את כל שקיבלתי חזרה, מכל אחד מהילדים המדהימים ומכם ההורים, לא אוכל להעריך. הרגע הזה, אחרי אימון מיזע או משחק מרגש, הוא שכרי האמיתי.

במרוצת הזמן, הקצר יחסית, ידענו כולנו עליות ומורדות. בעיקר בכל בנוגע לשאלה מה יותר חשוב התוצאה או הדרך. אני חוזר ואומר, דעתי חקוקה באבן-הדרך בה אנו עוברים היא הניצחון האמיתי. נקודה.

אבי שיחיה, שנחשב לאדם דתי עד מאוד, הקפיד על קוד חינוך עיקרי לאחיי ולי: "דרך ארץ קדמה לתורה", חזר ואמר אבא. ובאמת כך היה, החינוך הדתי לא נכפה עלינו מעולם, אולם דרך הארץ, כן וכן.

לאורך כל השנתיים האחרונות, לא נרשם אצלנו ולו אירוע חריג אחד, הגובל בהתנהגות לא הולמת. כמובן שלא חווינו כל אלימות פיזית או מילולית, חלילה. זו היתה הדרך באימונים ובמשחקים מול קבוצות אחרות. זו דרכי. זו דרככם, זו דרכם של הילדים. דרך בה נפגשו מידות טובות של יושר, הגינות, נחישות, התמדה ומקצוענות ללא פשרות. כולם יחד כיחידה אחת.

אני מבקש להודות למנכ"ל הקיבוץ ברוך כהן, על הדלת הפתוחה וכל העזרה בדרך.

תודה ענקית מכאן ועד למעבר לים, לגדעון לוי, בן כפר הנשיא, החי כיום באטלנטה, איש יקר שהרבה בזכותו אנחנו ממשיכים את הדבר הנפלא הזה.

אני רוצה לנצל את ההזדמנות להכיר טובה ותודה, לכם ההורים, תודה על האמון, המילים החמות והתומכות, על הנסיעות ובכלל על שותפות אמת לאורך כל הדרך.

תודה אישית לשיפי ואבי הבלתי נגמרים. לאלי מירב, על התמיכה מראשית הדרך. לג'קי עמר על העזרה בהקמת המגרש, לרועי כהן מה-j מרקט, על הנכונות והרצון לעזור בכל עת. לאלון מזרחי על כל המילים המכוונות. ואחרונים

כראשונים, תודה לכל הילדים הנמצאים כאן ולא לה שלא הצליחו להגיע.
 בזכותכם אנחנו פה.
 אני מאחל לכולנו עונה חדשה מוצלחת, מלאה באתגרים ומטרות, במגרש
 החדש, כאן בכפר הנשיא.
 תודה רבה.

בברכת הצלחה, יורם עומר

ש י ר ת ה נ ו ע ר

שירה הנוער, שיר עתידנו
 שיר התחדשות, בנין ועליה

הלמינגים...

אגדה אורבנית מאוד נפוצה
 מתארת חיה שאל מותה ביודעין קפצה
 ולא באקט של מצוקה אישית
 אלא בפעולה של מחשבה קבוצתית
 שהמצב אבוד ואין מה לעשות
 והשאלה אינה להיות או לא להיות
 אלא בשביל מה בעצם כדאי להיות...

אבל מתברר שזו רק אגדה
 שביימו אולפני וולט דיסני במהלך עבודה
 ואף זכו בגינה לפרסים והוקרה
 כשהשקר מוצלח – האמת בצרה צרורה...
 הלמינג כמו כול חיה בטבע רוצה לשרוד
 ולפעמים בעת מצוקה מזון מתחילה לנדוד

אבל בגלל בעיות ראייה לרחוק טועה בדרכה
טעות שדינה אסון, עליה אין דרך חזרה...

אבל בחיינו ישנם "למניגים" אנושיים
טיפוסים המתנהגים כחדלי אישים...
מצעידים במודע את בני מינם אל הסוף המר
בהליכה על סף התהום בפסגת ההר...
למרות שלוקים הם מאוד ביכולת הניווט
בטוחים הם ביכולתם כלוליין על חוט
יודעים שמי שישלם בחייו את המחיר
יהיו אלה שלא הבחינו בכתובת על הקיר...

זועקות אלפי נורות אזהרה
זהירות! סכנה! זה ייגמר בכי-רע !!!
אך אין איש שומע, העולם כהרגלו מחריש
כמו שעשה בזמנו אותו מנהיג, אוויל משריש...
שבמינכן הכריז: הבאנו שלום לדורות!
ושלח מיליוני בני אדם לבתי הקברות...
על טעויות פאטליות משלמים ביוקר
מי שהולך לישון עם כלבים – מתעורר עם פשפשים בבוקר...

אובמה וחבר מרעיו השוטים ייהנו לפי שעה מזרקורי האופוריה
המורשת שיתירו אחריהם, יהיו פרק עגום וקודר בדפי ההיסטוריה
הסכם וינה, כמו שכנו הקרוב זה ממינכן יהיה אסון קולוסאלי
הלוואי שיהיה זה אני שטועה, החושש מאסון כלל אוניברסאלי
כי כשחמור טועה זה בגדר הנורמאלי
אך אם חלילה יתברר שאמת ובשכל דיבר באופן פורמאלי
את אחרית הדברים לדעת, פשוט לא בא לי...

אבי

בא במייל

* בתיה ברכבת *

אחרי יום ארוך ומתיש בצפון,
התמקם נוסע צעיר
במקומו ליד חלון הרכבת מחיפה לתל אביב
ועצם את עיניו.

מיד כשהרכבת התחילה לזוז,
הנוסעת שישבה לצידו הוציאה מתיקה
את הפלאפון שלה, ובקול רם ומעצבן התחילה לדבר:

"מאמי, זו בתיה... אני על הרכבת..."

כן, אני יודעת שעכשיו 6 וחצי ולא 4 וחצי,
אבל הייתה לי פגישה ארוכה..."

לא, מאמי, לא עם זה מהחשבונות, דווקא עם הבוס שלי..."

מה פתאום מאמי... אתה הגבר היחיד בחיים שלי...
נשבעת לך. נשמה..."

20 דקות אחרי, היא עדיין הייתה בטלפון,
עדיין בקולי קולות ועדיין עם מאמי ונשמה
וכל שאר מילות הקסם.

כשלבחור, שניסה לנמנם, הגיעו מים עד נפש,
הוא התכופף לעבר הבחורה ודיבר לשפופרת:
"בתיה מאמי, תסגרי את הטלפון
ותחזרי למיטה..."

בתיה כבר לא מדברת בטלפון שלה בציבור..

אוי... אני אוהב את הבחור הזה!!!

בא במייל e.e.

הפינה הויזואלית

דוד אלמן

שבת שלום